

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **L.Ch.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 13. 12. 2010 čj. CPR-7323-1/ČJ-2010-9CPR-C249,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobu domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 12. 2010 č.j. CPR-7323-1/ČJ-2010-9CPR-C249, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České Republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 25. 3. 2010 č.j. CPPL-4563-9/ČJ-2010-034061-PK-SA, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že správní orgán prvního stupně rozhodl o zastavení řízení z důvodu, že se tato žádost stala zjevně bezpředmětnou na základě skutečnosti, že dne 3. 2. 2010 bylo žalobkyni oznámeno rozhodnutí o zrušení povolení dlouhodobého pobytu. Správní orgán prvního stupně situaci vyhodnotil tak, že po nabytí právní moci rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu se žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení stala bezpředmětnou. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasí, neboť proti citovanému rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu podala v zákonné lhůtě blanketní odvolání s tím, že je dodatečně odůvodní. Zároveň s tímto blanketním odvoláním zaslala žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu. V jediné obálce tak správnímu orgánu prvního stupně dne 11. 2. 2010 zaslala jak odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu, tak zároveň žádost o prodloužení platnosti povolení. Postup žalobkyně byl naprosto pochopitelný a legální. Dne 8. 3. 2010 zaslala žalobkyně odůvodnění svého blanketního odvolání z 11. 2. 2010. K překvapení žalobkyně jí však bylo dne 16. 8. 2010 doručeno rozhodnutí

odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost. Po telefonickém rozhovoru zástupce žalobkyně s pracovníkem odvolacího orgánu bylo zjištěno, že podání žalobkyně ze dne 11. 2. 2010 obsahovalo pouze žádost o prodloužení povolení k pobytu, nikoliv již odvolání, z čehož by pak vyplývalo, že odůvodnění odvolání podané dne 8. 3. 2010 již představovalo odvolání opožděné.

Žalobkyně trvá na tom, že dne 11. 2. 2010 prostřednictvím svého zmocněnce odesílala v obálce 2 listy - jeden byl představován žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a na druhém bylo blanketní odvolání, které pak odůvodnila 8. 3. 2010.

Žalobkyně si je vědoma skutečnosti, že výše popisovaná situace je důkazně velmi složitá. Zároveň je však přesvědčena, že odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti pobytu podala včas. Žalobkyni je známo, že v obdobných případech, kdy není sporné doručení podání, ale jeho obsah, je soudní praxí zpravidla rozhodováno ve prospěch subjektu odesílajícího. Žalobkyně podotýká, že by bylo nepochopitelné, aby požádala pouze o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu probíhajícího odvolacího řízení, tj. nepravomocnosti napadeného rozhodnutí, pokud by sama k odvolacímu řízení nedala podnět. V této sporné situaci, kdy nelze jednoznačně prokázat odeslání nebo neodeslání předmětného blanketního odvolání, žalobkyně žádá o shovívavost a rozhodnutí ve svůj prospěch.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že rozhodnutí ze dne 3. 2. 2010 o zrušení platnosti povolení k pobytu bylo žalobkyni doručeno dne 5. 2. 2010 a žalobkyně podala odvolání až dne 8. 3. 2010, přičemž z textu odvolání nevyplývá, že by se jednalo o doplnění odvolání. Odvolací orgán rozhodnutím ze dne 5. 8. 2010 č.j. CPR-4215-1/ČJ-2010-9CPR-C217 odvolání jako opožděné zamítl. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, přičemž Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 12. 2010 sp.zn. 5 A 224/2010-22 řízení o žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Žalovaný proto navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, jehož platnost byla žalobkyni naposledy prodloužena rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 12. 2008 na dobu od 28. 2. 2009 do 27. 2. 2010. Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2010 č.j. CPPL-46284-11/ČJ-2009-034061-PK-SA byla platnost tohoto povolení zrušena, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně neplní účel, pro který bylo vízum uděleno s tím, že bylo zjištěno, že zaměstnání žalobkyně bylo skončeno před uplynutím doby, na kterou jí bylo původně vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 5. 2. 2010. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání podané k poštovní přepravě dne 8. 3. 2010 a doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 10. 3. 2010. Toto odvolání bylo jako opožděné zamítnuto rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 8. 2010 č.j. CPR-4215-1/ČJ-2010-9CPR-C217. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím jejího zmocněnce dne 16. 8. 2010 a tohoto dne tak nabylo právní moci. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze a ten řízení o žalobě zastavil usnesením ze dne 7. 12. 2010 č.j. 5 A 224/2010-22 pro nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení soudu nabylo právní moci dne 21. 1. 2011.

Dne 15. 2. 2010 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Sdělením ze dne 2. 3. 2010 správní orgán prvního stupně žalobkyni vyrozuměl o tom, že podklady pro rozhodnutí o této žádosti doplnil o vlastní rozhodnutí ze dne 3. 2. 2010, kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Následně správní orgán prvního stupně dne 25. 3. 2010 vydal rozhodnutí č.j. CPPL-4563-9/ČJ-2010-034061-PK-SA, kterým řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou s tím, že nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně poukázal na vydané rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu a konstatoval, že zanikl předmět, kterého se týká žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, proto se žádost stala zjevně bezpředmětnou a nezbylo než rozhodnout tak, jak shora uvedeno.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedla, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu dosud nenabylo právní moci, neboť proti němu žalobkyně podala odvolání, a to dne 6. 3. 2010. Protože odvolací orgán o tomto odvolání dosud nerozhodl, nemohlo prvoinstanční rozhodnutí v této věci dosud nabýt právní moci.

Rozhodnutím Policie České Republiky, Ředitelství cizinecké policie ze dne 13. 12. 2010 č.j. CPR-7323-1/ČJ-2010-9CPR-C249 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. K námitce žalobkyně odvolací orgán uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 2. 2010, kterým byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobkyni doručeno dne 5. 2. 2010 a nabylo právní moci dne 23. 2. 2010. Protože žalobkyně podala odvolání až dne 8. 3. 2010, bylo toto odvolání jako opožděné zamítnuto rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 5. 8. 2010.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra, resp. s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je odvolacím orgánem.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobkyně v daném případě zpochybňuje východisko správních orgánů, podle něhož byla platnost jejího povolení k dlouhodobému pobytu pravomocně zrušena dnem 23. 2. 2010, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 2. 2010. Žalobkyně vychází z předpokladu, že odvolání proti citovanému rozhodnutí podala (blanketně) dne 11. 2. 2010, tedy včas. Správní orgány přijetí takového podání žalobkyně popírají a mají naopak za to, že odvolání bylo podáno až dne 8. 3. 2010, tedy již poté, co prvoinstanční rozhodnutí nabylo právní moci. Podání z 8. 3. 2010 žalobkyně na rozdíl od správních orgánů označuje pouze jako doplnění důvodů (dříve podaného) blanketního odvolání.

Žalobkyně k prokázání svého tvrzení o dřívějším podání odvolání nenabízí žádné důkazy a domnívá se, že nejasná důkazní situace by měla být rozhodnuta v její prospěch.

V tomto ohledu se ovšem mýlí. O (ne)včasnosti jejího odvolání totiž bylo pravomocně rozhodnuto ve správním řízení, a to rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 6. 8. 2010. Toto rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto pro opožděnost, je v právní moci a nebylo zrušeno ani při následném soudním přezkumu. Tomuto správnímu rozhodnutí tak svědčí presumpce správnosti, tj. má se za to, že odpovídá skutečnosti, dokud není prokázán opak. Při vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí neměl odvolací orgán možnost závěry, k nimž dospěl v předchozím pravomocném rozhodnutí, popřít, neboť podle § 53 odst. 3 správního řádu byl tímto svým předchozím závěrem vázán. Žalobkyně přitom ve svém odvolání proti rozhodnutí ze dne 25. 3. 2010 výslovně uváděla, že odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu podávala dne 8. 3. 2010, nikoli již 11. 2. 2010, jak tvrdí nyní. Odvolací orgán proto ani neměl důvod pochybovat o správnosti závěrů, k nimž dospěl ve svém předchozím rozhodnutí.

Správnost citovaného rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto pro opožděnost, sice lze zpochybnit, avšak za popsané procesní situace je důkazní břemeno v této otázce na tom, kdo nesprávnost tohoto rozhodnutí tvrdí. Jinými slovy za této situace bylo povinností žalobkyně, aby své tvrzení o tom, že odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu podala již dne 11. 2. 2010, podložila důkazy. V žalobě však sama žalobkyně přiznává, že žádné důkazy k prokázání tohoto tvrzení nabídnout nemůže a že tedy není v její moci toto důkazní břemeno unést. Správní orgány tedy správně vycházely z toho, že žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí ze dne 3. 2. 2010 až dne 8. 3. 2010, tedy již poté, co toto rozhodnutí nabylo právní moci. Za této situace soudu nezbylo než uvedenou žalobní námitku neshledat důvodnou. Lze tedy vyjít z toho, že dne 23. 2. 2010 nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Je tak zřejmé, že základní východisko správních orgánů, podle něhož v průběhu správního řízení zanikla platnost povolení, o jehož prodloužení žalobkyně žádala, v soudním přezkumu obstálo. Žalobkyně pak již v žalobě dále nezpochybňovala možnost v takovém případě řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Protože soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí pouze v mezích včas uplatněných žalobních námitek, správností uvedené úvahy se soud v tomto řízení nezabýval.

Námítky žalobkyně tedy nebyly shledány důvodnými, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. ledna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu